

Els moviments estudiantils, important factor de canvis a la societat xinesa.

i els anuncis, al carrer ningú no sap encara cap a on anirà la reforma política i fins a on arribarà.

És en aquest marc que sorgeixen les protestes dels estudiants. Els moviments estudiantils han estat durant aquest segle un important factor de canvi a la Xina. Shanghai, per la seva banda, és tradicionalment la ciutat més oberta a l'estranger i on s'han originat fets transcendents per a la història xinesa.

D'altra banda, a diferència de la Unió Soviètica —on tots els canvis des de 1917 s'han decidit dins la cúpula de poder—, la República Popular de la Xina és un país on les grans mobilitzacions populars han estat a l'origen dels grans canvis polítics, com ara la Revolució Cultural o les manifestacions milionàries d'homenatge a Chu Enlai el 1976 a la plaça de Triananmen, que van provocar la caiguda de la «Banda dels Quatre».

Dir fins a quin punt l'origen d'aquests moviments de masses fou més o menys espontani, o dirigit per diferents sectors del poder, és molt arriscat, però, en tot cas, és evident que els sectors rivals dins d'aquest poder els van utilitzar en les seves lluites intestines.

És, per tant, aviat per dir si el moviment de protesta anirà a més o si beneficiarà o perjudicarà la posició de Deng Xiaobing de tirar endavant les reformes econòmiques i potser les polítiques. Es pot pensar que la protesta estudiantil pot reforçar la seva posició, que les reformes són necessàries —i aquí cal fixar-se en la inicial condescendència de les autoritats envers la protesta i les expressions de «comprensió» de les inquietuds dels estudiants. Però també pot espantar a molts i donar raonaments als qui s'hi oposen al·legant que aquesta va massa lluny i que el partit corre el risc de perdre'n el control. La Xina continua sent, com sempre, insondable. □

LA SÍNDROME D'UNA VICTÒRIA ESTUDIANTIL

Tots contra Chirac

Hi ha a l'Estat francès una mena de síndrome de victòria, després de les mobilitzacions estudiantils, que ara ha estat presa com a estímul en altres lluites. La CGT, central comunista, juga, mentrestant, la carta d'estendre tot el conflicte pel sector públic.

Jordi Duch i Sesplugues

França està vivint des del novembre de l'any passat uns mesos molt agitats. De primer, van ser les manifestacions i les vagues dels estudiants i ara la vaga de ferroviaris que encara dura i l'abast de la qual s'està ampliant a diferents àmbits laborals del sector públic: gas, electricitat, transports en general, al mateix temps que se n'anuncien d'altres i la mineria i la siderúrgia.

Paral·lelament a tot plegat, i en l'àmbit de la política exterior francesa, el govern de París també s'ha vist

immers els últims dies en el nou esclat del conflicte nord-africà del Txad.

Aparentment, cap dels conflictes laborals d'ordre polític intern no tenen cap relació de causa-efecte. Hi ha, però, darrere de tots ells (com també en un d'anterior que va ser el preludi de la crisi social dels últims mesos: la campanya antiterrorista de la primavera passada, tenyida d'actituds clarament xenòfobes contra els estrangers, que va donar lloc a una mena de «caça de bruixes»), una política del govern Chirac que es diu «li-

beralitzadora» i que es proposa la dretanització de les diverses estructures de la societat francesa en les relacions econòmico-socials, en l'ensenyament, en l'actitud també envers els estrangers, etc.

I si darrere d'aquests conflictes hi ha, per tant, alguna cosa que els identifica com a resposta a la manera de fer política del govern Chirac, també hi ha en el seu fons d'altres aspectes comuns que fan que tots ells es puguin comparar. Tant les manifestacions i les vagues d'estudiants i alumnes de batxillerat que van obligar el govern francès a retirar una llei de reforma, com la vaga de ferroviaris que ha obligat inicialment el govern a retirar, també, en aquest cas, i de moment, el projecte de taula salarial, han tingut una dinàmica equivalent de funcionament. Una dinàmica que s'ha basat en l'assembleisme, en el funcionament democràtic de la coordinadora, tant d'estudiants com de ferroviaris, de les assemblees que, per prendre qualsevol decisió, consultaven abans les bases de l'organització assembleària, i que també ha tingut en l'apoliticisme la principal font d'inspiració.

Vist el fil «semiconductor» que ha «unit» en sengles lluites els estudiants i els ferroviaris, si ens preguntem ara per l'encavalcament de l'una i de l'altra —tot just feia quatre dies que s'acabava la primera i començava l'altra—, potser n'hauríem de deduir que hi podia haver influït el final triomfant de la mobilització estudiantil. Es podria parlar, llavors, d'una mena de síndrome de la victòria dels estudiants com a principal estímul de la lluita dels ferroviaris. I ben segur que ha estat així, però tot i això, no es poden menystenir uns quants fets que han estat els veritables impulsors de l'actual estat de coses a França, en el terreny social.

En conjunt, s'ha perfilat una estratègia d'acorralament contra el primer ministre, que, amb diferents graus d'intensitat, segons qui hagi estat cadascun dels seus promotors, s'ha traduït en acusacions més o menys dures d'incapacitat del gabinet Chirac davant dels problemes.

L'impulsor més aferrissat d'aquesta estratègia d'acaçament ha estat sense cap mena de dubte la central sindical de filiació comunista CGT (Confederació General de Treballadors). Malgrat la seva posició, inicialment reticent davant els conductors de tren i sobretot davant la Coordina-

Càrrega policial durant la vaga.

UNA NOVA POLÍTICA

Moviment Alternatiu Moviment Nacionalista

Àngel Colom
Ernest Garcia
Xavier Pastor
Octavi Piulats

Distribució per correu:
Edicions Terranova
Ap. de Correus 934
08080-BARCELONA

Quatre punts de vista
sobre la política alter-
nativa des de l'àmbit
nacional dels Països
Catalans.

**A LA VENDA EN LES
PRINCIPALS LLIBRERIES**

dora Independent de Ferroviaris, la CGT ha jugat a fons la carta de la generalització del conflicte, amb l'objectiu d'arribar a mobilitzar tot el sector públic. Ho ha fet obrint una línia frontal de discrepància amb la política d'austeritat predicada pel govern, que, segons la direcció de l'empresa ferroviària, fa impossible l'increment de només un punt —del 3 per cent que ofereix el govern a un 4 % mínim que reclamen els ferroviaris— en la taula salarial. Un portaveu d'aquest sindicat de filiació comunista va afirmar en defensa dels ferroviaris que els treballadors no tenien cap culpa de l'amenaça inflacionista, perquè no són ells qui administren malament el país. Però l'intent de la CGT de capitalitzar el descontentament social no ha reeixit del tot i l'ha hagut de compartir amb l'altra central sindical d'implantació majoritària i de filiació socialista, la CFDT (Confederació Francesa Democràtica del Treball). Particularment interessada en la promoció de la figura del cap d'estat socialista François Mitterrand, i aprofitant la situació d'equilibri inestable que imposa la «cohabitació» al primer ministre Jacques Chirac, la CFDT ha aprofitat l'avinentesa per criticar la creixent incapacitat del govern per abordar de forma dialogant els problemes socials importants. Cosa que la CFDT ha fet amb moderació proverbial perquè, al capdavant, el fons d'austeritat i de contenció salarial que hi ha en l'actual política del gabinet Chirac està inspirada en la de l'anterior gabinet socialista. Per això, les crítiques de la CFDT s'adrecen més contra l'estil del govern que no pas contra el fons de la seva política antiinflacionista. La falta de concertació, l'actitud de rebuig cap als sectors laborals i el tracte discriminatori contra tots aquells que se situen lluny de l'òrbita electoral liberal-conservadora, són els arguments socialistes contra el govern.

Però el clima d'agitació social que s'impulsa des de l'oposició a Chirac no semblaria, malgrat la seva magnitud, poder tenir-lo prou acorralat si no fos que la situació de Chirac s'agreuja també cada vegada més per la banda dels seus propis companys de viatge en la coalició conservadora del govern. Malgrat que Chirac ha aconseguit fins ara els seus èxits més espectaculars en el terreny econòmic, amb la disminució de la taxa d'inflació i de l'atur, alhora que s'ha reeixit en la revaloració del franc, el preu que n'ha hagut de pagar amb la conflictivitat social sembla massa exage-

rat als seus companys de coalició. El mateix ex-president francès Giscard d'Estaing, líder de la Unió Democràtica Francesa, integrada en la coalició de govern, no s'ha estat de dir, sobre això, que el liberalisme que vol aplicar Chirac és incompatible amb la política social que predica i amb la «base social» necessària per fer-ho. Una afirmació que, al capdavant, no reflecteix altra cosa que el descontentament de l'UDF pel tracte privilegiat que el primer ministre ha concedit al propi partit de l'RPR (l'Assemblea per la República), en detriment de la coaligada UDF. Una picabaralla, que, no cal dir-ho, té ressonàncies electorals. I molt més ara, que al si de l'UDF hi ha uns quants aspirants a la presidència francesa que, des del primer dia de la formació del govern conservador, han estat esperant l'oportunitat d'un pas en fals de Chirac per trepitjar les seves aspiracions a cap d'estat, en benefici propi, perquè no han perdut mai de vista l'oportunitat que els brindava ser al govern, encara que fos a la segona fila.

Pel que fa a la conflictivitat, en l'àmbit de la política exterior francesa, el govern de París també s'ha vist immers els últims dies en el nou esclat del conflicte nord-africà del Txad. Fins ara, l'acció més espectacular de París en la reedició d'aquest conflicte ha estat el bombardeig de la base aèria d'Uadi Doum, al nord del paral·lel 16 que separa les dues àrees d'influència del Txad: el nord pro-libi, i el sud francòfil. Una acció el precedent de la qual se situa en una altra de característiques idèntiques a l'actual i que es va fer el mes de febrer de l'any passat. En aquella ocasió, el bombardeig d'Uadi Doum va ser molt efectiu perquè es va inutilitzar l'enclavament estratègic de suport libi als rebels del Gunt, als quals es va deixar sense capacitat operativa.

Va ser així com, en la primera ocasió de fa ara quasi un any, França guanyava el pols a Líbia deturant el seu desafiament. Allò va ser, sens dubte, tot un èxit del departament de Defensa del gabinet socialista. Qui sap si ara també Chirac deu haver volgut emular aquella acció per recollir-ne el corresponent èxit que cobeja amb desesperació per fer front al progressiu deteriorament de les seves virtuts d'estadista. En tot cas, és segur que necessitarà d'altres colps d'efecte per aconseguir-ho, perquè ara l'acció militar francesa sobre Uadi Doum no ha intimidat prou Líbia, que ha continuat bombardejant el sud del Txad com si res no hagués passat. □